

Heid cat zondag 45 vr en antw 117

Bidden 1 op bevel 2 in verootmoediging 3 met vertrouwen

Gemeente,

Bidden. Als je bidt, wat doe je dan? Daar gaan we vanavond over nadenken. Wat doe je als je bidt? Nou, even heel eenvoudig gedacht zou je kunnen zeggen: iets vragen aan God. Bidden is iets vragen aan God.

Is het dat? Nee, dat kun je zo niet zeggen. Niet iedereen die iets aan God vraagt, die bidt. Nou, kun je denken, er hoort wat bij: dat je God ook dankt als je het krijgt. Akkoord, maar dan zijn we er nog niet. Nou, kun je denken er hoort altijd bij: om Jezus wil. Je vraagt het om Jezus wil, en dan hoop je maar dat het ook gebeurt, op hoop van zegen. Akkoord, maar daarmee zijn we er nog niet. Nog lang niet zelfs.

Die gedachte van bidden: iets vragen aan God, danken als je het krijgt, en afsluiten met om Jezus wil en dan hopen dat het gebeurt, heeft bijstelling nodig. Eigenlijk zelfs: bekering.

En dat is niet het zoeken van spijkers op laag water. Want de catechismus vraagt ook in vr 117: wat behoort tot zulk een gebed dat God aangenaam is én door Hem verhoord wordt. Er zijn blijkbaar ook gebeden die God niet aangenaam zijn en niet verhoord worden. Gebeden die ten diepste geen gebeden zijn. Schijngebeden. Dat is een belangrijk punt in de catechismus. De Catechismus behandelt drie hoofdonderwerpen: geloof, gebod, gebed. En mbt het geloof vroeg de catechismus in zondag 7: wat is een waar geloof? Mbt de bekering vroeg de catechismus in zondag 33: waaruit bestaat de waarachtige bekering? En in zondag 45 vraagt hij: wat is een waarachtig gebed? De duivel maakt alles na: geloof, bekering, en ook gebed. Het gaat er altijd om dat het echt is.

1 op bevel

Wat is dan een echt gebed? Je vraagt iets aan God. Dat dat erin zit, mag zitten is duidelijk. Maar: wat vraag je aan God? Nou, zegt iemand die vorige week goed geluisterd heeft: alles. Je mag je hart uitstorten voor God. Psalm 62 was dat. Klopt dus. Maar....dat wil altijd ingebed zijn in iets anders. Dat zit in een bepaalde bedding. En die bedding is, zegt antw 117, dat ik God bid, vraag om alles wat ons geboden heeft te bidden. Er zijn dingen daarvan heeft God ons bevolen: Vraag mij hierom! Hier moet je, mag je Mij om vragen.

Dat is een hele omslag. Dat ik als ik bid dus niet uitga van: wat wil ik hebben? Waar voel ik behoefte aan? Maar dat ik uitga van: wat wil God me geven? Wat heeft God bevolen om hem om te vragen? Wat heeft bevolen om te bidden? Begin maar bij het verbond. God heeft beloofd, in de Heilige Doop verzegeld, dat Hij mijn leven wil leiden ten goede, alle dingen tot Zijn eer en mijn nut lagen dienen. En dat Hij in Jezus Christus wil wassen in Zijn bloed, vrede met God wil geven, en rechtvaardig voor God wil stellen. En dat Hij als Heilige Geest in mij wil wonen om mij geloof te geven en een nieuw hart. Dáár wil Ik dat je Mij om vraagt.

En kijk maar naar het Onze Vader. Uw Naam worde geheiligd, Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede. Dat door mijn leven heen dat gebeuren mag. Door wat er met mijn leven gebeurd en door wat ik met mijn leven doe het gaat om Zijn Naam, rijk en wil. Dáár wil Ik dat je Mij om vraagt.

Dat is een omslag, een bekering. Wat zal ik vragen aan God? Beginnen bij God. Misschien dat ik die dingen helemaal niet zo voel in mijn hart, dat die helemaal het eerste zijn wat in mij opkomt. Maar toch; daar beginnen: wat Hij mij bevolen heeft te bidden.

Daarmee sta ik aan de ene kant wel heel sterk. Want dan mag ik weten en tegen de HEERE zeggen: U zult me dit toch ook geven?! U hebt me het Zelf beloofd en bevolen. Als ik tegen u zou zeggen: kom bij de pastorie een boek ophalen. En u zou komen en ik zou zeggen: ja, ik denk niet dat iets geven kan, ik heb er zoveel weggegeven, ik ga er nu mee stoppen. Dan zou zeggen: nu houdt u zich niet aan uw woord. U breekt uw belofte, want u had ons zelf uitgenodigd. HEERE, als ik U vraag om wat U mij geboden hebt te vragen: vergeving, bekering, heiliging van mijn leven, leven tot Uw eer, HEERE dan zult U het mij geven. U breekt Uw Woord toch niet?? "Indien wij iets bidden in Mijn Naam, het zal u gegeven worden"

Aan de andere kant zet dit ook heel wat op zijn kop. Want ik bid misschien weleens gedachteloos om bekering, vergeving, nieuw hart en dan denk ik: ik wil het wel hebben. Echt, ik vraag er elke dag om en al zolang. Als de HEERE het ook zo graag zou willen geven, dan was het zo in orde. Ik wil wel, ik vraag er elke dag om, maar zou de HEERE het willen? Hoe krijg ik God zover dat Hij het ook geven wil? Bekeert u! Bekeert u. Denken en bidden van God uit: Hij wil vergeven, bekeren, nieuw hart geven, nu, direct. Maar zit het er soms op vast dat ik het niet wil, nog niet wil? Augustinus heeft jaren gebeden: Heere, bekeer me, maar vandaag nog niet. En misschien moet je wel tot de eerlijke belijdenis komen: Heere, U wilt het wel geven, maar ik wil niet, in elk

geval vandaag nog niet. HEERE, laat me willen wat U wilt. Laat mij echt verlangen naar wat U geven wilt. Daar zit het hem op vast.

In die bedding mag je dus ook je hart uitstorten. In de bedding van wat God bevolen heeft om te bidden. En alle andere dingen mag je voor Hem neerleggen: beter worden, een vriend of vriendin krijgen, slagen, werk vinden, wat minder zorgen. Maar zeg daar altijd achteraan: indien het Uw wil is, niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede. Er is geen belofte voor in de Bijbel, dus het kan en mag zijn dat U het niet geeft. Uw wil geschiede. Maar je hoeft nooit te bidden om vergeving, bekering, nieuw hart en dan te zeggen: maar Uw wil geschiede. Dat is God beledigen. Want Hij heeft gezegd dat Hij daar juist om gevraagd wil zijn.

Bidden is: iets vragen aan God, ja, vragen wat verplicht is. Wat God ons geboden heeft. O Heere, leer ons bidden!

2 in verootmoediging

Als je bidt vraag je God iets wat Hij je verplicht heeft om te vragen. Maar hoe vraag je dat dan? Want je kunt heel verschillend vragen. Op heel verschillende manieren. Denk aan een voorbeeld. Twee mensen zijn in het water terechtgekomen. De één kan zwemmen en de ander niet. En in de buurt is een bootje aan het varen. En allebei die mensen roepen om hulp. Je hoort niet direct verschil. Twee mensen roepen "Help, help". En toch is dat verschil er wel. Die ene roept alsof zijn leven ervan afhangt. Hij kan niet zwemmen. Dus hij moet gered worden en gehoord worden, anders verdrinkt hij. Help, help. Hoor je hoe hij roept? Die andere roept ook. Help, help. En toch, als je heel goed luistert, als God luistert, hoort Hij toch verschil. Want die man denkt: mooi als ik gehoord en opgepikt wordt, maar anders, denkt hij, dan zwem ik wel naar de kant, dan kom ik er ook wel. Het kost alleen wat meer moeite en daarom is het fijn als die boot me hoort, maar als het niet zo is, dan probeer ik het zelf wel.

Dat bedoelt de catechismus als er staat; ten tweede dat we onze nood en ellende recht en grondig kennen zodat we ons voor het Aangezicht van Zijn Majesteit verootmoedigen. Bidden is iets vragen als een drenkeling die niet kan zwemmen. Als een zondaar voor wie er anders geen enkele hoop overblijft. Niet als een zondaar die denkt: nou ja, als ik het niet krijg, dan moeten we ook verder en dan proberen we er ook wel het beste van te maken.

Onze nood en ellende recht en grondig kennen. Onze nood die hierin bestaat dat wij tot niets in staat zijn. Zonder Mij kunt gij niets doen. Niets. Geen enkele zonde haten en laten. Geen enkel begin van

bekering zelfs maar maken. Geen enkele zonde wegpoetsen en uitwissen en laten verdwijnen. Geen enkele vrucht in mijn hart opwerken: geen berouw, geen verdraagzaamheid, geen eenswillendheid, geen vrijmoedigheid om te getuigen, geen zin om Bijbel te lezen, geen dorst naar God, niets en geen druppel. De stroom van zonde trekt me mee, de draaikolk van onbekeerlijkheid trekt me verder omlaag.

Als God niet hoort, als mijn gebed niet verhoord wordt, dan ben ik verloren. Blijf ik onder Gods toorn. Is de vloek niet af te wenden. Ga ik onfeilbaar zeker verloren voor eeuwig. Is het oordeel op me en gaat het niet weg, nooit weg. Trekt de duivel me er weer in en weer terug. Val ik terug, val ik af.

Even op herhaling: waaruit kent gij uw nood en ellende? Zondag 2. Uit de wet Gods! Die leert me dat! Die getuigt dat! En ook in het stuk der dankbaarheid is die wet blijkbaar nodig! Om mijn nood te laten zien. En misschien is mijn nood wel zo groot dat ik mijn nood niet eens voel en ervaar. Zo groot is mijn nood en ellende dan. Dan verootmoedig ik me voor Zijn Majesteit. HEERE, verdiend is het niet, maar ik kan niet zonder! Als U niet verhoort is de verlorenheid mijn toekomst. HEERE, help, haast U, kom te hulp, red mij!

Hoe bid u, jij, ik? Als iemand, een drenkeling, die denkt dat hij zelf zwemmen kan? En als de HEERE niet lijkt te verhoren, och, dan leef ik ook wel verder, dan maken we er toch een mooie dag van morgen, en we laten ons levensplezier niet vergallen. Je kunt het makkelijk hebben en eraan wennen aan als God niet lijkt te horen.

Daarom toetst God dat wel eens. Denk aan die Kananese vrouw. Dan lijkt Hij niet horen, Hij doet alsof. En dan....en dan.....ga je dan weg? Stop je dan maar met bidden? Om vergeving, om bekering, om doorgaande bekering? En na een tijdje is het weggeëbd. Je zwemt zelf wel verder..... Of: als God laat wachten, en dat doet Hij in Zijn wijsheid regelmatig, dan dan ga je des te harder roepen. Die drenkeling die niet zwemmen kan, als die boot het niet hoort de eerste keer, wat doet hij dan: harder roepen! Nog harder roepen. Hij heeft niets anders! Hij moet wel. Als God ons niet lijkt te horen, zegt Calvijn, dan doet Hij dat om ons des te vuriger te leren bidden. Om te toetsen of we volharden, of we het echt van Hem nodig hebben en van hem verwachten.

En dan zegt Jezus: groot is uw geloof. Dat is maar goed dat Jezus dat zegt, want zelf heb je gevoel bepaald niet. Je hebt alleen omdat je niet anders kon, geroepen net zolang totdat je merkte dat God hoorde. Maar dat is een groot geloof.

Bidden is verootmoedigd bidden. Heere, leer ons bidden!

3 met vertrouwen

En ten derde. Bidden is bidden om wat verplicht is, geboden is om te vragen. Bidden is verootmoedigd vragen. Schreeuwend omdat je anders verloren bent en gaat en blijft. En ten derde is bidden ook nog: vertrouwend vragen.

Ten derde zegt antwoord 117 dat wij deze vaste grond hebben, dat God ons gebed, al is het dat wij dat niet waardig zijn, omwille van de Heere Jezus Christus, zeker wil verhoren. Dat heeft Hij immers in Zijn Woord beloofd. Vertrauwend bidden dus. Dat mijn gebed zeker verhoord is.

Als we heel voorzichtig formuleren en luisteren moet je dus twee verschillende antwoorden geven. Op de vraag zijn er onverhoorde gebeden? Is het antwoord 'nee'. Want een gebed is altijd ingebed in die bedding van Uw Naam, Uw rijk, Uw wil. Als ik mijn hart uitstort in mijn gebed eindig ik met "Uw wil geschiede." Uw wil, die goed is voor mijn ziel voor mijn zaligheid en voor Uw Naam. En dat gebeurt altijd. Wat daarvoor nodig is, doet God altijd.

Maar op de vraag: zijn er onvervulde wensen? Daarop is het antwoord: 'ja' Jazeker. Als ik mijn hart voor Hem uitstort, in die bedding, dan is daar het verlangen van mijn vlees en bloed. En dat wordt niet altijd vervuld. Denk aan Paulus die vroeg: Neem die doorn in het vlees, die als een engel van de duivel voor me is, neem die toch weg. Ik heb er zo'n last van, ik lijd er zo onder, ik denk dat ik bovendien zonder dat veel meer voor U betekenen kan. En toch zei God: 'Nee' God vervulde dat verlangen niet. Dat betekent niet dat hij er niet om had mogen vragen, nee, dat was helemaal geoorloofd. Om te vragen om beterschap, om meer levenskracht, om een vriend/vriendin, om het mogen samen blijven, om te zorgen dat mijn geliefde niet, nog niet zal sterven, leg dat verlangen voor de HEERE neer. In de bedding van uw Naam, Uw rijk, Uw wil. Maar dat kan onvervuld blijven.

God zei tegen Paulus: Mijn genade is u genoeg. Dat kreeg hij ipv verlossing van die doorn. Er werd eens aan iemand gevraagd die ook zo gebeden had: en heeft God je gebed verhoord? En die man zei: Ja, hij zei 'nee'. Enkele weken geleden hoorde u het in een preek zo zeggen: hij onthoudt ons het zilver, maar geeft er goud voor terug. Hij geeft ervoor terug wat Hij beloofd heeft en bevolen heeft te bidden.

Hij geeft altijd het goud van Zijn belofte. Daar hebben wij vaste grond voor. Namelijk het werk van de Heere Jezus Christus. Want vertrouwen is alleen gegrond vertrouwen als het op Hem is. Wij zijn het

niet waardig. Daarop gelet is het minste al teveel. Gelet op wat ik waardig ben, is dagelijks brood al teveel. Is een boterham en een glas water teveel gevraagd. Zondaren verdienen het leven niet, hebben het recht van leven verspeeld. Het minste is al teveel. Maar gelet op Jezus Christus is het meeste nog te weinig. Het meeste dat ik vraag is nog te weinig. Hij heeft alles verdiend. Ook mijn brood en drinken, maar ook volkomen vergeving, dagelijks vernieuwing en eeuwig leven. Je word er verwonderd van. Van alles wat je krijgt.

Het is als een jongetje die wat op het water zou leggen om het te laten varen naar de overkant met de wind mee. Hij legde een steentje om het water, een grote steen, alles zonk. Hij probeerde het op een andere plek of het water het daar zou dragen: een steentje, een ander steentje. Nog een andere plek dan. Weer niet. Totdat hij een vlot vond. En daar legde hij zijn steentje op, en nog één en nog één, en een hele grote kei, en dat vlot droeg het. Al mijn gebeden als ik ze naar de overkant wil laten varen op het water mijn gerechtigheid, ze zinken allemaal. Altijd weer. Totdat ik ze leg op het vlot van Christus werk. En dan kan ik maar laden en opladen zoveel ik wil. Het houdt het, het draagt het. Volkomen vergeving, elke dag weer, dagelijkse vernieuwing en eeuwige erfenis. Alles draagt het en word tot de Vader gebracht.

Dat is de vaste grond: God verhoort altijd om Christus wil. Ja, die grond is vast, alleen ik sta niet altijd zo vast. Ik ben wel eens duizelig en draaierig en dreig te vallen. Want: ik merk dat niet altijd. Dat God altijd verhoort om Christus wil, altijd goud geeft, dat merk ik soms niet, niet direct. Dan bid ik om vergeving, maar ik merk niets, ik bid om Gods nabijheid, maar ik voel niets, ik bid om bekering, maar ik merk niks, het blijft donker en zondig van binnen.

Kijk, dan oefent God het gebedsleven. Om mijn zekerheid te gronden op het Woord. God zegt in Zijn Woord dat Hij hoort en verhoort en geeft wat Hij mij bevolen heeft te vragen. Het Woord zegt dat. Opdat ik dat geloven zou. Iemand gebruikte eens het beeld van een klokkentouw. Vroeger: klokken werden geluid met een touw. Iemand, de koster, trok aan het touw en de klok ging luiden en je hoorde dat. Als je een hele hoge toren had, de Eiffeltoren, dan was het touw heel lang, en dan hoorde je de klok nauwelijks. Zo hoog hing die klok. Maar je wist: als ik aan het touw trek gaat de klok luiden. Het gebed is een klokkentouw. Dat zo lang is, tot in de toren van de hemel. Als ik hier beneden aan het klokkentouw trek, dan gaat in de hemel de klok luiden, alleen dat kan ik hier niet horen, maar daarom is het wel zo.

Ook al hoor, merk, ervaar ik het niet: als ik trek aan het klokkentouw van Gods belofte dan gaat in de hemel de klok luiden. God hoort. God verhoort. Ook al merk ik het nog niet. En als ik dan ga

twijfelen: blijven bidden, blijven bidden. Dan leer ik wel: het moet echt van God komen, ik ben het niet waard, ik leer mijn onvermogen en mijn onwaardigheid dieper kennen. Ik ben het waard dat U mij nooit zou horen. Maar: blijven trekken aan het klokkentouw. Blijven lezen in het Woord dat God verhooring belooft. En dan wordt mijn duizeligheid van twijfel minder. Sta ik vaster op de vaste grond. En op Gods tijd laat Hij het merken, ervaren, voelen in mijn hart: vrede, licht, kracht, zuivering. Hij heeft verhoord. Dat had Hij al direct, maar nu laat Hij het ook merken.

Ja, ja wat zou ik graag willen dat Hij het direct en eerste liet merken, direct licht, vrede, liefde in mijn hart stortte, bakken vol. Eerst ervaren en dan zou ik direct geloven. Nou, ja geloven, beter gezegd concluderen. Gods orde is: eerst geloven op het Woord alleen. Op Zijn trouw alleen, oefenen in geloven tegen alles in. Rusten op het naakte Woord zegt Kohlbrugge en dan en zo op Gods tijd komt de ervaring en het gevoel ook.

Dat is echt bidden. Om wat God verplicht heeft. In verootmoediging. Met vertrouwen. Dat is een waar gebed! Door God verhoord en Hem aangenaam.

Misschien denkt u, voelt u, dat kan ik niet. Zo vragen, kan ik niet. Ik kan mezelf geen verlangen en verootmoediging en vertrouwen aanpraten. Maar: ik mag het wel, ik moet het wel. Weet u nog? Die man, in het water, dat touw boven hem? Hij ging niet eens meer rekenen, maar grijpen, aangrijpen. HEERE, ik mag en moet bidden, maar ik kan het niet. Help!

En de HEERE zegt: zie, hij bidt!

Amen